

[Ivar Nørgaard]

var dobbelt taletid. Vi fik at vide af den foregående formand, at der var fastsat dobbelt taletid.

Jeg slutter så med at sige, at det er langt mere vidtgående krav, der stilles til vor indordning af en fælles europæisk politik, end regeringen her giver udtryk for, og derfor er det vigtigt, at vi får fastslået, om regeringen virkelig er villig til at gå så langt som til at danne sådanne overnationale organer. Vi advarer imod det, ligesom vi gjorde det sidst, og det har måske betydning for befolkningens vurdering af, hvad det er, Socialdemokratiet og regeringen er enige om.

Fjerde næstformand (Poulsgaard):

Der er indgået en aftale om, at ordførerne har dobbelt taletid, men der gælder altså 5 minutter for privatister.

Gade (SF):

Med hr. Ivar Nørgaards præciseringer netop nu omkring en økonomisk-monetær union bevæger vi os ind i en interessant del af denne forespørgselsdebat. Jeg har i nogen grad oplevet det sådan, at den diskussion om den økonomisk-monetære union, man har i resten af EF-landene, skal vi i hvert fald ikke have for meget af her, og man har kunnet høre hr. Erhard Jakobsen tale om, at det er skindebatter, der føres.

Jeg har hæftet mig ved det samme, som hr. Ivar Nørgaard hæftede sig ved med hensyn til en økonomisk-monetær union og økonomiministerens fremstilling af den, nemlig at der var nogle økonomiske fordele – kun fordele – og så i øvrigt ingen problematisering. Det er vel egentlig ikke fair. Lige gyldigt hvad vi måtte mene om det her, så undrer jeg mig på, at man synes, at det er en fair diskussion.

All right, vi havde diskussionen om Delorsplanen, der handlede om de her ting, men det kan da ikke være rigtigt, at vi her, 10 dage før EF-topmødet, i virkeligheden undgår at tale om realiteterne i den økonomisk-monetære union, også det demokratiske problem, og jeg vil godt spørge, om økonomiministeren ingen demokratiske problemer ser i forbindelse med gennemførelse af den økonomisk-monetære union.

Vi mener, at i det øjeblik man endegyldigt fastlåser valutakurserne – og det er jo både Kommissionens udspil og Den Monetære Komité's udspil – så har man taget et ganske afgø-

rende skridt, som er et demokratisk problem, og som klart betyder, at man giver en styringsmulighed fra sig. Det er ikke helt det samme som i Delorsplanens første udspil, men grundlæggende økonomisk handlingsmæssigt og dermed demokratisk er det et indgreb af samme type, der er tale om. Det synes jeg egentlig burde have stået klart frem, også af det, regeringen sagde. Sådant var det ikke. Jeg håber, vi kan få større klarhed i sidste runde.

Det andet, jeg godt vil hæfte mig ved i debatten, er det topmøde, som statsministeren og udenrigsministeren skal til om 10 dage. Jeg tænkte: Nu får vi en debat her, og så får vi nok meget at vide om det topmøde, for det er jo et vigtigt topmøde. Jeg har ledt efter det, og nu har jeg fundet frem, hvad det var statsministeren sagde:

»Allerede på mødet i Det Europæiske Råd den 28. april i Dublin vil EF-landene for alvor tage hånd om den problemstilling« – at skabe nye samarbejdsstrukturer. »Tage hånd om«. Men hvad får vi at vide om, hvad regeringen vil sige den 28. april? Ja, så vidt jeg har hørt indtil nu: Ingenting.

Jeg har med tilfredshed konstateret, at udenrigsministeren klart sagde, at Danmark ikke er enig med Kommissionen i, at man skal sige til de lande, der søger medlemskab, at de skal vente til efter 1992. Det er jeg helt tilfreds med.

Det, der er vores opfordring til regeringen og til statsministeren og udenrigsministeren, er, at man bruger topmødet til at kæmpe en dansk kamp for et åbent Europa. Det betyder nye åbne samarbejds mønstre, det betyder et klart ja til EF-EFTA-processen, det betyder, at Danmark skal bruge alle sine politiske kræfter på, at det også af konklusionerne fra EF-topmødet fremgår, at man i EF er villig til at optage forhandlinger med de lande, der måtte ønske at blive medlem af EF, og at man er villig til at lave mere forpligtende samarbejdsaftaler med de lande i Central- og Østeuropa, der måtte ønske det.

Det, vi frygter mest lige nu, er, at stærke kræfter i EF ønsker at lukke EF til. Jeg mener, at vi i dag mangler en klarere melding fra regeringen om, at man aktivt, med det, som udenrigsministeren kaldte »vilje og aktivt at påvirke udviklingen«, vil arbejde for at være med til at skabe et åbent Europa. Jeg vil gerne fra både statsministeren og udenrigsministeren have en kommentar hertil.